

Árnyak közt árny vagyok

Я тень из тех теней

Árnyak közt árny vagyok, ki egyszer már ivott a
Vízből, mit ád a föld, de nem csitult a szomja,
S az élők álmait zavarva, visszatér
Az út rögeire, s élő vizet remél.

Mint első, tört hajó az óceán öléből,
Mint áldozóedény a kurgánsíri éjből,
A lépcső legmagasb fokára úgy jutok,
Hol élő árnyad áll, s árnyamra várni fog.

S ha ez csak ámitás, mesebeszéd, hazugság,
S ha már nem emberarc, de gipszárc mered ránk
Némán a föld alól, és kövekből rakott
Szempárja könnytelen, s tekintete halott?...

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)